

Türkiye Türkçe'si ve Ses Eğitimi

XXI. yüzyıl koşullarının getirdiği küreselleşme (globalleşme) hareketleri, ülkelerin "ulusal kimlik" koruma çabalarını hızlandırmıştır. Günümüz Türkiye'sinde kültürel yapı, kaynağını Orta Asya'dan alan, Anadolu ve İslam medeniyetleri ile gelişen, Osmanlı İmparatorluğunun kültürel birikimleriyle zenginleşen ve en son olarak da 1923 yılında kurulan Türkiye Cumhuriyeti ile şekillenen çok katmanlı ve çok boyutlu bir özellik taşır.

Ses eğitimi, müzik eğitiminin önemli bir boyutudur. Bireye konuşma ve/veya şarkı söylemede seslerini doğru, etkili ve güzel kullanabilmeleri için gereken davranışların kazandırıldığı ve içinde konuşma, şarkı söyleme ve şan eğitimi gibi alt ses eğitimi basamaklarını barındıran, disiplinler arası bir özel alan eğitimidir.

Türkiye'de konuşulan dil Türkiye Türkçesidir. Söylenilen şarkılardaki dilin anlaşılabilirliği, ses oluşturma yöntemlerinin, o dili konuşma kurallarıyla doğru koordinasyonu yapılarak sağlanır.

Türkiye Türkçesi ile doğru söylemeyi amaçlayan ses eğitimi türlerinin incelenmesi ve Türkçenin dilbilgisi yapısına uygun şarkı söyleme yöntemlerinin araştırıldığı bu araştırma sonuçlarına göre şan eğitimi amaç, ilke ve yöntemleri Türkiye Türkçesi ile uyum göstermektedir. Geleneksel Türk Müziği şarkıları ile okul şarkılarının seslendirilmesinde verilecek ses eğitiminin ilgili müzik tür ve stiline uygun amaç ve yöntemle örtüşmesi gerekliliği ortaya çıkmıştır.

Doç.Dr.Ayşe Meral TÖREYİN

TÜRKİYE TÜRKÇESİ VE SES EĞİTİMİ

*Doç. Dr. Ayşe Meral Töreyn

Sözlerime başlamadan önce tüm konuk ve katılımcıları ülkem Türkiye'den getirdiğim sevgi ve saygılarımla selamlıyorum. Bildirim, konunun genel çerçevesinin çizilerek problem durumunun anlatıldığı giriş, araştırma verilerinden elde edilen bulgular ve sonuçlar ile buna ilişkin çözüm önerilerinin yer aldığı öneriler olmak üzere, üç bölümden oluşmaktadır.

I.GİRİŞ:

Bu bölümde Türk Müzik Kültürü, Küreselleşme, Türkiye Türkçe'si ve Ses Eğitimi kavramlarına genel bir bakış ve problem durumu irdelenmiştir.

1.Türkiye'de Kültürel Yapı ve Müzik Kültürü

Günümüz Türkiye'sinde Kültürel yapı, kaynağını Orta Asya'dan alan, Anadolu ve İslam Medeniyetleri ile gelişen, Osmanlı İmparatorluğunun kültürel birikimleri ile zenginleşen ve en son olarak da büyük önderimiz Atatürk'ün 1923 yılında kurduğu Türkiye Cumhuriyeti ile şekillenen çok katmanlı ve çok boyutlu bir özellik taşır.

Bu yapı ana hatlarıyla aşağıda açıklanmaya çalışılmıştır.

Bilindiği gibi Türklerin ana yurdu Altaylardır ve pek çok dilbilimcilere göre ana dilleri de o dönemde oluşmaya başlamıştır. Türk Kültür Tarihi başlangıcının, genellikle Altaylar ve Altaylılardan itibaren esas alındığı da bilinen bir gerçektir.

Türk Müzik Kültürü tarihinin evreleri Uçan'a (2000) göre şu ana dönemlerden oluşmuştur;

I.Hunlar Öncesi Dönemde Türk Müzik Kültürü

1.Altaylılar Döneminde Müzik Kültürü

*Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü Müzik Eğitimi ABD Öğretim Üyesi

II.Orta Asya Türk Devletleri Döneminde Türk Müzik Kültürü

- 1.Hunlar Döneminde Türk Müzik Kültürü
- 2.Göktürkler Döneminde Türk Müzik Kültürü
- 3.Uygurlar Döneminde Türk Müzik Kültürü

III.Orta-Batı Asya Türk Devletleri Döneminde Türk Müzik Kültürü

- 1.Karahanlılar Döneminde Türk Müzik Kültürü
- 2.Gazneliler Döneminde Türk Müzik Kültürü
- 3.Büyük Selçuklular Döneminde Türk Müzik Kültürü

IV. Ön Asya ve(Avrasya) Türk Devletleri Döneminde Türk Müzik Kültürü

- 1.Türkiye Selçukluları Döneminde Türk Müzik Kültürü
- 2.(Türkiye) Osmanlılar Döneminde Türk Müzik Kültürü
- 3.Türkiye Cumhuriyeti Döneminde Türk Müzik Kültürü

V.Avrasya Bağımsız Türk Cumhuriyetleri Döneminde Türk Müzik Kültürü

1.Türkiye, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, Azerbaycan, Kazakistan, Özbekistan, Kırgızistan ve Türkmenistan Cumhuriyetlerinde (Döneminde) Türk Müzik Kültürü.

Buradan hareketle, günümüzdeki Türk Müzik kültürünün, geçmişi beş bin yıla dayanan ‘‘Geleneksel Türk Müzik Kültürü’’ ile (Osmanlı İmparatorluğunun son dönemlerinden başlayan) iki yüz yıllık ‘‘Modern Türk Müzik Kültürü ‘‘ olmak üzere iki koldan gelişmekte olduğu söylenebilir.

2. Küreselleşme

XXI. yüzyılda bilim ve teknolojiye yaşanan büyük gelişim ve değişim, toplumlar arasındaki iletişimi de hızlandırarak, küreselleşmenin tüm toplumları etkilemesine yol açmıştır. Böylece dünyanın küçülüp ülkeler arasındaki sınırların neredeyse kalkmaya başladığı ve milliyetçiliğin de eski önemini yitirmekte olduğu kuşkuları artmıştır.

Müzik kültürü ve eğitimi ise küreselleşmenin en etkin ve yoğun yaşandığı alanların başında gelmektedir. Barber'e göre günümüzde "kültür, silahlardan daha güçlüdür."(Barber,1992) Nitekim Krister Malm'ın 1993 yılında Ethnomusicology dergisinde belirttiği " ...müzik kayıt piyasasının küçülmesi ve giderek en büyük olan ABD'de satılan ve beğenilen müzik türlerinin kalmasının kaçınılmaz" olduğu fikri, büyük ölçüde gerçekleşmiştir.

Küreselleşme nedeniyle toplumlar arasında kültürel etkileşime bağlı olarak önemli değişimler yaşanmakta ve "kültürler içi çok kültürlülük" ile "kültürler arası çok kültürlülük" oluşmaktadır. Küreselleşmenin etkileri ile "dünya müziği"(world music) hemen hemen her toplumda popüler olmuştur.

Buna karşı, "ulusal kimlik" kavramı önem kazanmıştır. Ulusların "kendine özgü yaşama biçimi" olan "ulusal kültürler"ini koruma ve yaygınlaştırma çabaları, küreselleşme ve hızlı iletişim teknolojilerine rağmen, artarak devam etmektedir. Toplumlar kendi kültürlerinin, diğer ülke kültürlerini etkileyerek değiştirmesi ve yaygınlaştırması için, daha bilinçli ve ciddi çalışmaktadırlar.

Ancak her şeye rağmen, müzik kültürü ve eğitiminde küreselleşme, kaçınılmaz bir olgudur. Bu bakımdan ülke ve toplumlar, ulusal kimlik ve kültürel kimlik kavramlarının bilincinde olarak, ulusal kültürlerini yozlaştırmadan, bozmadan ve kaybetmeden küreselleşme olgusundan yarar sağlamalıdırlar.

3. Türkiye Türkçe'si

Türkiye'de halen konuşulmakta olan dil Türkiye Türkçe'sidir. Günümüzde dünyanın çeşitli yörelerinde ana dili Türkçe olan iki yüz elli milyon insan yaşamaktadır. Bu sayı ile Türkçe, en çok konuşulan diller arasında beşinci sıradadır.

Türkçe, Ural-Altay dil grubunun, Altay kolunda bulunan eklemeli bir dildir. Türkçe'nin ilk defa kimler tarafından ve ne zaman kullanıldığı hakkında değişik görüşler vardır. Ancak, Wolfram Eberhard'ın Çin Tarihi adlı yapıtından öğrenildiğine göre, Çin'in kuzeyinde milattan dört bin yıl önce Türkçe'den Çince'ye çevrilmiş bir şiir parçasının mevcut olduğu Çin kaynaklarından anlaşılmaktadır.(Baydar,1973) Türk dilinin günümüzde bulunan en eski belgeleri ise M.S.725-M.S.735 tarihleri arasına ait olan Orhun Abideleridir.

Cumhuriyetin kuruluşuna kadar Osmanlıca'nın kullanıldığı ülkemizde, 1924 yılında kabul edilen Teşkilat-ı Esasiye kanunu ile Türkiye Devletinin resmi dili Türkçe olarak belirlenmiştir.

4.Ses Eğitimi

“Bireylere konuşma ve/veya şarkı söylemede seslerini doğru, etkili ve güzel kullanabilmeleri için gereken davranışların kazandırıldığı ve içinde konuşma, şarkı söyleme ve şan eğitimi gibi alt ses eğitimi basamaklarını barındıran disiplinler arası bir özel alan eğitimidir. Tanımda kullanılan “doğru”; anatomik ve fizyolojik yapıya, dil ve müzik özelliklerine, gerçeğe ve kurallara uygunluğu, “güzel”; söyleme biçimindeki uyum ve ölçülebilir davranışlardaki dengeyi, “etkili” kavramı ise; başkaları üzerinde bıraktığı duygusal izi nitelendirmektedir.”(Töreyin,1998)

Türkçe’de ses eğitimi ve şan eğitimi kavramlarına aynı anlam yüklenerek, ayırt edilmeden kullanıldığı, bunun da zaman zaman karışıklıklara neden olduğu bilinmektedir. Oysa Fransızca’da şan (chant) kelimesinin asıl anlamı “dayanıklılık ve sağlamlık kazandırmak için sesi işlemek, yetiştirmek, sesle ilgili dayanıklılık sanatı, sesle şarkı söyleme sanatı”(Petit Larousse,1972) ve “ses müziği sanatı, tekniği ve insan sesiyle oluşturulan müziksel ve teknik sesler bütünü” (Micro Robert,1978) olarak anlam taşımaktadır. Bir bakıma sese ileri düzeyde sanatsal bir söyleme biçimi oluşturmak amacı vardır.Özellikle de klasik müzik içinde yer alan liedler ve opera aryalarının seslendirilmesi amacıyla verilir. (Töreyin,1998)

Bu bakımdan ses eğitimi ile onun bir türü olan şan eğitimi, verilen ses eğitimi amaç ve düzeyine uygun olarak seçilmeli ve doğru kullanılmalıdır. Aksi takdirde, söylenmek istenen şarkının karakteri (üslup-stil) bozulduğu gibi, sözleri de anlaşılmaz olmaktadır.

Diğer taraftan şan eğitimi alan bireylerin, geçmişi beş bin yıla dayanan geleneksel Türk kültürü içindeki şarkıları seslendirmelerinde, o türün özelliklerini kaybetmelerinin yanında, söylediği şarkılarda Türkçe’nin anlaşılabilirliğinin bozulması, ses eğitimi ile Türkiye Türkçe’si fonetiği arasında uyumsuzluk olup olmadığı sorusunu gündeme getirmektedir. İşte bu nedenle Türkiye Türkçe’sinin ses eğitimi açısından incelenmesi yapılmıştır.

II. BULGULAR ve SONUÇLAR

Araştırma süreci içinde bir taraftan, Türkiye’de ses eğitimine ilişkin kavramlar (tanımlar, amaçlar, ilkeler ve dayandığı bilimsel temeller ile ses eğitimi kavramı içinde yer alan diğer ses eğitimi türleri) tıp doktoru, ses eğitimcisi, dil bilimci ve foniatrist gibi uzman görüşleri doğrultusunda saptanmış, diğer taraftan Türkiye Türkçe’si gramer yapısının; ses bilgisi (phonetique), şekil bilgisi (morphologie), söz dizimi bilgisi (syntaxe), anlam bilgisi(semantique) ve kelime bilgisi

(lexicologie) yönlerinden şan eğitimi ilke, amaç ve tekniklerine uygunluğu araştırılmıştır. (Bkz.Töreyn,1998)

Araştırma sonuçları özet olarak;

*Ses eğitiminin anatomik, fizyolojik, psikolojik, dilbilimsel, eğitimsel, fiziksel, müziksel, akustik ve kültürel temelleri olduğu, dolayısıyla disiplinler arası bir eğitim olduğu,

*Türkiye’de ses eğitimi ve türlerine ilişkin yeterli sayı ve nitelikte kuramsal bilgi oluşturulmadığı, ses eğitimi ilkelerinin açıkça belirlenmediği, öğretimin her tür ve düzeye yönelik ses eğitimi için de aynı yöntemle (taklit’’ve ‘’usta-çırak) yapılmakta olduğu,

*Araştırmadan, Türk ses eğitimcilerinin, İtalyan, Alman, Rus ve Fransız ekollerini, doğru ve üstün tekniğin yanında dilin ses yapısına göre oluşturulmuş olmaları gibi ortak özellikleri nedeniyle benimseyerek kullandıkları,

*Araştırmadan, halen şan eğitimi veren ve uygulayan kurumlarda Türkiye Türkçe’sine uygun bir şan tekniğinin oluşmadığı,

*Şan eğitimi verilirken, sese öncelik verilerek önemsendiği, dil unsurunun zaman zaman ihmal edilerek bozulmasına göz yumulduğu,

*Türkiye Türkçe’si ses yapısının, artikülasyon ve diksiyonunun şan eğitimine büyük ölçüde uygun olduğu,

*Türk alfabesinin, Türkiye Türkçe’sinde bulunan tüm sesleri ifade edebildiği,

*Türkçe’de sesleri oluşturma kurallarıyla, şarkı sesi oluşturma kuralları arasında doğrudan ilişki olduğu, konuşma ve şarkı söylemede artikülasyon odağının değişmediği, ancak her ikisinde de özen ve dikkatle artikülasyon oluşturulduğunda dilin anlaşılabilirliğinin bozulmayacağı,

*Türkiye’de dile uygunluğu araştırılmadan alınıp kullanılan şan tekniklerinin, Türkçe şarkılardaki anlaşılabilirliği kaybettirdiği temel sonuçlarına ulaşılmıştır.

*Ayrıca araştırmadan, Türkiye’de uygulanan özellikle genel müzik eğitimi bağlamındaki okul müzik eğitiminde, şarkı söyleme eğitiminin amacı ve düzeyi dikkate alınarak doğru ve uygun yöntem, araç ve repertuarlarla verilmesi gerekliliği de ortaya çıkmıştır.

IV. ÖNERİLER

- 1.Ses eğitimi alan bilgisi teorik ve uygulamalı olarak müzik öğretmeni yetiştiren kurumlarda ayrıntılarıyla verilmelidir.
- 2.Türkiye’de ses eğitimi kapsamındaki şarkı söyleme eğitimi ve şan eğitimi kavramlarının anlamlarına uygun olarak kullandırılmasına özen gösterilmelidir.
- 3.Türkiye Türkçe’si dil bilgisi yapısının şan eğitimine uygun olduğu sonucundan hareketle, şan eğitimine ilişkin ve halen var olan Türkçe repertuar daha da geliştirilmelidir.
- 4.Tüm ses eğitimi türlerinin, uygulanacak olan müzik eğitimi tür ve düzeyine göre amaç, yöntem ve repertuarının yapılması gerekmektedir.
- 5.XXI.yüzyılda yaşanan küreselleşmenin etkileri sonucu olarak, yaşanan ‘‘kültürler arası çok kültürlülüğün’’, ulusal kültür için yeni ve farklı bir renk olduğu unutulmamalıdır.

Kaynaklar

Baydar, Mustafa; Atatürk ve Devrimlerimiz, T.İş. Bankası Yayınları, s,275,281, İstanbul 1973

Uçan, Ali; Geçmişten Günümüze Türk Müzik Kültürü, Müzik Ansiklopedisi Yayınları, s.14, Ankara. 2000

Barber, Benjamin R., Jihad Vs. McWorld The Atlantic Monthly, 1992 No.3 s.53 www.theatlantic.com/politics/foreign/barberf.htm

Malm, Krister, Music on the Move: Traditions Mass Media, Ethnomusicology, 1993. cilt 37, no.3, s339-352

Micro Robert, Dictionnaire du Français, s,1006,1145,163, 1978, Paris

Töreyn, Ayşe Meral, Türkiye Türkçesi Dilbilgisi Yapısının Şan Amaç, İlke ve Teknikleri Açısından İncelenmesi, Doktora Tezi, GÜFBE Ankara 1998

LE TURC DE LA TURQUIE ET L'EDUCATION DE VOIX

Doç. Dr. A. Meral TÖREYİN^{1*}

Avant de commencer à présenter ma communication , je voudrais saluer tous les invités et les participants avec mes sentiments les plus cordiaux que j'ai apportés de mon pays, la Turquie. Ma communication se compose de trois parties: Dans la partie d'introduction on parle du sujet dans le cadre général et on présente les problématiques. Par la suite on expose les conclusions obtenues des données de recherche et enfin on fixe des propositions et des solutions

INTRODUCTION

Dans cette partie, on étudie la culture de la musique turque, la mondialisation , le turc de la Turquie et des concepts de l'éducation de voix et des problématiques.

La Structure Culturelle en Turquie et la Culture de Musique.

De nos jours, la structure culturelle de la Turquie a une particularité multi-dimensionnelle dont l'origine remonte à l'Asie Centrale. Cette structure culturelle est développée par les civilisations anatoliennes et islamiques, enrichies par les assemblages culturels de l'Empire Ottoman et formée finalement de la République Turque qui a été fondée par notre grand leader M. Kemal Ataturk en 1923.

On a essayé d'expliquer ci-dessous cette structure avec ses caractéristiques principales.

Comme on le sait, la patrie maternelle des Turcs est les "Altaï" et d'après plusieurs linguistes, leur langue maternelle a commencé à se former dans cette période-là.

On le sait aussi que le commencement de l'histoire culturelle turque est basé sur les Altaï et à partir des Altaï. Selon Uçan(2000), les phases de la culture de la musique turque se composent des périodes essentielles suivantes:

I. La culture de la Musique Turque dans l'ère des pré-Huns.

1. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Altaï.

II. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Etats Turcs de l'Asie Centrale.

1. La culture de la musique Turque dans l'ère des Huns.

2. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Turcs Célestes.

3. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Ouïgurs

III. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Turcs de l'Asie Méridional de l'Ouest.

1. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Karakhanides

^{1*} Faculte de l'Education de l'Universite ANKARA/TURQUIE

2. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Ghaznévides

3. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Seldjoukides

IV. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Etats Turcs Asie Mineur et euroasiatiques.

1. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Seljoukides de Turquie

2. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Ottomans.

3. La culture de la Musique Turque dans l'ère de la République Turque

V. La culture de la Musique Turque dans l'ère des Républiques Turques Euro Asiatiques indépendantes.

1. Turquie, République Turque de Chypre du Nord, Azerbaïjan, Kazakhstan, Uzbekistan, Kyrgızistan et Turkmenistan.

A partir de cela, on peut dire que la musique turque se développe dans deux cotés qui sont; "La Culture de la Musique Turque" dont le passé date de 5000 ans et la culture de la musique turque moderne de deux cents ans qui a commencé à la dernière époque de l'Empire Ottomane.

Mondialisation

Au 21^è siècle, on a connu de très grands progrès scientifiques et technologiques et cela a accéléré la communication entre les peuples et c'est ainsi que la mondialisation a influencé toutes les sociétés. Comme cela, on a augmenté les soupçons sur le fait que le monde devient plus petit et que les frontières disparaissent.

La culture et l'éducation de la musique turque est l'un des domaines principaux où l'on sent l'influence de la mondialisation d'une façon plus efficace et plus intense. Selon Barber (1992) la culture est, à nos jours, plus forte que les armes. D'ailleurs comme Krister Malm le précise dans son article parue dans la revue Ethnomusicology en 1993, l'idée que, le marché d'enregistrement de musique se réduit et que seules les genres de musique appréciés ou vendus aux Etats-Unis continueront à exister, s'est réalisé considérablement.

A cause de la mondialisation, des changements importants liés à l'influence culturel ont eu lieu et les concepts de "multiculturalité dans les cultures" et "multiculturalité transculturelle" se développent. Avec les influences de la mondialisation, la musique du monde (World Music) est devenue populaire presque dans toutes les sociétés.

Néanmoins, le concept de l'identité nationale est d'une importance capitale. Malgré la mondialisation et les technologies rapides de communication, des efforts de garder et de répandre leur culture nationale qui veut dire leur propre façon de mode vie continuent à augmenter. Les peuples travaillent d'une manière plus sérieux et consciente pour que leurs propres cultures et se répandent et influencent les cultures des autres pays.

Par contre, malgré tout, la mondialisation est un phénomène inévitable dans la culture et dans l'éducation de la musique. Donc, les pays et les peuples doivent contribuer au phénomène de mondialisation étant au courant des concepts de l'identité et de culture nationales sans dégénérer, détruire et de perdre leurs cultures nationales.

Le Turc de la Turquie

La langue qu'on parle actuellement en Turquie est le turc de la Turquie. Aujourd'hui la langue maternelle de deux cents cinquante millions de personnes aux coins différents du monde est le turc. Avec ce chiffre, le turc est la cinquième langue la plus parlée au monde.

Le turc est une langue agglutinante et appartient au groupe "Ouralo- Altaïque". Il y a des points de vues différents sur la question de l'utilisation du turc pour la première fois. Pourtant, d'après l'oeuvre de Wolfram Eberhard, intitulée "l'Histoire de Chine" on voit dans des sources chinoises qu'il y a un poème traduit au chinois de turc au nord de la Chine 4000 ans avant J.C (Baydar 1973) .Les plus anciens documents de la langue turque qui existent aujourd'hui sont des Inscriptions d'Orkhon dans la pierre.

Dans notre pays où l'on a parlé l'Ottoman jusqu'à la fondation de la République, le turc a été nommé la langue officielle avec la loi de "Teşkilat-ı Esasiye" entrée en vigueur en 1924.

l'Education de Voix

“L'education de voix est une dimension importante de l'éducation de musique. C'est l'éducation d'un domaine particulier multi-disciplinaire où l'on enseigne à l'individu l'utilisation de voix d'une belle manière correcte et efficace dans le discours et dans l'interprétation des chansons. Le concept "correct" utilisé dans la définition signifie le conformité à la structure anatomique et physiologique aux particularités linguistiques et musicales, à la réalité et aux règles. Le concept "belle" signifie la balance dans les gestes mesurables et l'harmonie dans la manière d'interpréter. Le concept "efficace" signifie la trace sentimentale laissée sur les autres” (Töreyn, 1998).

On sait qu'en Turquie, l'éducation de voix et l'éducation de chant sont perçues pareil et cela cause des fois des confusions. Alors qu'en français, le sens essentiel du mot "chant", c'est de travailler sur la voix et de l'améliorer pour la rendre solide et en bonne santé (Petit Larousse, 1972) et c'est l'art de voix musicale et technique, l'ensemble de voix techniques et musicales qu'on compose pour la voix humaine (Micro Robert, 1978). On peut dire qu'il s'agit d'un but de constituer une forme de discours artistique d'un niveau élevé. Cela se fait particulièrement pour chanter des arias d'opéra et des lieds dans la musique classique. (Töreyn, 1998)

D'autre part on se pose les questions suivantes quand les individus ayant une éducation de chant interprètent les chansons de la culture traditionnelle turque dont l'origine remonte à cinq

mille ans: Est-ce qu'il s'agit d'une inadaptation entre l'éducation de voix et la phonétique du turc de la Turquie.

S'agit-il d'une compréhensibilité du turc?

Y-a-t-il une perte des particularités de ce genre?

C'est pour cette raison qu'on a étudié dans ce travail, le turc de la Turquie du point de vue de l'éducation de voix.

CONCLUSIONS

Au cours de cette recherche, on a constaté d'une part des concepts liés à l'éducation de voix (les définitions, les buts, les principes et les fondements scientifiques sur lesquels ils se basent ainsi que les autres types de l'éducation de voix) en partant des points de vues des spécialistes comme les médecins, éducateurs de voix, linguistes et phoniatristes. Et d'autre part, on a étudié le conformité phonétique, morphologique, syntaxique, sémantique et lexicologique de la structure grammaticale du turc de la Turquie avec les principes, buts et techniques de l'éducation de chant.

Pour résumer les résultats de cette recherche, on peut dire que;

L'Education de voix possède des bases anatomiques, physiologiques, psychologiques, linguistiques, éducationnelles ,physiques, musicales, acoustiques et culturelles.Donc, c'est une éducation multi-disciplinaire.

On ne peut pas constituer des formations d'un nombre et de qualité satisfaisants pour l'éducation de voix et ses genres.Les principes de l'éducation de voix ne sont pas déterminés clairement. L'Enseignement se fait de la même manière pour chaque genre et niveau de l'éducation de voix (imitation, maitre-élève).

Les éducateurs turcs suivent les écoles Italiennes, Allemandes, Russes et Françaises non seulement pour leur technique correcte et supérieure mais aussi pour leur particularité en commune qui est langue formée d'après la structure de voix.

Une technique de chant convenant au turc de la Turquie n'est pas encore créé dans les institutions où l'on fait des études de chant.

En dispensant l'éducation de chant, c'est à la voix qu'on donne la priorité et on ignore le fait q'on néglige le facteur de langue.

La structure de voix, de l'articulation et de diction du turc de la Turquie convient à l'éducation de chant.

L'Alphabet turque peut exprimer toutes les voix qui existent dans le turc de la Turquie.

Il y a une relation directe entre les formations des voix en turc avec la formation des voix des chansons, le point focal d'articulation ne changent pas en chantant. Par contre, la

compréhensibilité de langue ne se déforme pas quand on forme attentivement et soigneusement une articulation dans les deux.

On a abouti aux conclusions de bases que les techniques de chant utilisées sans avoir recherché la conformité à la langue en Turquie, font perdre la compréhensibilité des chansons turques.

En plus, il ressort de cette recherche qu'il y a la nécessité de prendre en compte surtout dans l'éducation de musique d'école (dans le cadre de l'éducation générale de musique) le fait de donner l'éducation de musique avec des méthodes, outils et répertoires convenables et corrects. Il ne faut pas oublier aussi qu'on doit porter une attention au niveau et au but de l'éducation de l'interprétation des chansons

PROPOSITIONS

1. L'Etude de l'éducation de voix doit être faite théoriquement et en pratique dans les institutions où l'on forme des professeurs de musique.
2. On doit faire attention à l'utilisation des concepts de l'éducation de l'interprétation des chansons et de chant avec leurs sens corrects dans le cadre de l'éducation de voix en Turquie.
3. Le répertoire en turc actuel lié à l'éducation de chant doit être développé constatant le fait que la grammaire du turc de la Turquie est convenable à l'éducation de chant.
4. Il faut que toutes les éducations de voix soient faites selon le but, la méthode et le répertoire de genre et le niveau de l'éducation de musique.
5. Il ne faut pas oublier qu'avec les influences de la mondialisation qu'on vit au 20e siècle la multiculturalité transculturelle est une nouvelle couleur différente pour la culture nationale .

BIBLIOGRAPHIE

Barber Benjamin R., Jihad, "Vs.McWorld The Atlantic Monthly", No.3, 1992, s.53
www.theatlantic.com/politics/foreign/barberf.htm

Baydar Mustafa, "Atatürk ve Devrimlerimiz", T.İş. Bankası Yayınları, İstanbul 1973 , s , 275, 281

Malm Krister, "Music on the Move: Traditions Mass Media, Ethnomusicology", 1993 cilt 37, no.3, s, 339-352

Micro Robert, "Dictionnaire du Français", Paris 1978 s, 1006, 1145, 163

Petit Larousse en Couleurs, Paris 1972, s, 165

Töreyin Ayşe Meral, "Türkiye Türkçesi Dilbilgisi Yapısının Şan Amaç, İlke ve Teknikleri Açısından İncelenmesi", Doktora Tezi, GÜFBE Ankara 1998

Uçan Ali, "Geçmişten Günümüze Türk Müzik Kültürü", Müzik Ansiklopedisi Yayınları, Ankara 2000 s.14